

Arrest

nr. 47 464 van 27 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Ingoesjetische origine, afkomstig uit Troitskaya, Republiek Ingoesjetie, Russische Federatie.

Volgens uw verklaringen woonde u daar samen met uw echtgenoot, B.(...) I.(...) (O.V. nr. X), en uw zoon T.(...).

Sinds september 2008 verhuurde uw echtgenoot enkele kamers van jullie huis aan twee mannen. Op 14 oktober 2008 werd er een aanslag gepleegd door rebellen op een politiepost vlakbij jullie huis. Op 16 oktober 2008 vielen enkele leden van de FSB bij jullie binnen. Ze namen uw echtgenoot mee naar hun kantoor waar hij werd ondervraagd en geslagen. Hij vernam dat jullie huurders de aanslag op de politiepost gepleegd zouden hebben. Deze mannen werden nadien gedood door de ordediensten. Het telefoonnummer van uw echtgenoot werd echter bij hen teruggevonden. Daarom werd hij ervan verdacht ook betrokken te zijn bij deze aanslag. De leden van de FSB eisten dat uw echtgenoot hen

10.000 dollars zou betalen. Hij stemde hiermee in waarna hij op 19 oktober 2008 vrijgelaten werd. Toen hij terug thuiskwam besloot hij dat het veiliger was dat u samen met jullie zoontje naar uw grootvader in Astrakhan zou gaan. U vertrok op 21 oktober 2008. Uw echtgenoot betaalde het geld aan de leden van de FSB. Daarna werd hij nog eens meegenomen door leden van de FSB. Ze eisten dat hij hen vanaf dan maandelijks zou betalen. Uw echtgenoot dook onder bij familieleden in Galasjki. Later kregen zijn broer Vakha en zijn zus Leyla ook bezoek van personen van de FSB die op zoek waren naar hem. Jullie huis in Troitskaya werd ook doorzocht.

Uw echtgenoot besloot om het land te verlaten en hij vertrok in maart 2009 naar België. Op 23 maart 2009 is hij in België aangekomen waar hij op dezelfde dag asiel heeft aangevraagd. In september 2009 keerde u vanuit Astrakhan terug naar Ingoesjetië. U vernam van uw moeder dat leden van de FSB bij haar ook huiszoekingen uitgevoerd hebben. U was bang om ook gearresteerd te worden door de ordediensten en verbleef daarom bij een oom van u in het dorp Novyy Redant. Op 5 november 2009 reisde u samen met uw zoontje per wagen vanuit Nazran naar Wit-Rusland. Daar bent u in een minibus gestapt waarmee u naar Polen gereden bent. Vandaaruit bent u dan per wagen verder naar België gereisd waar u op 9 november 2009 bent aangekomen.

Op 12 november 2009 heeft u asiel aangevraagd.

Na uw aankomst in België zou uw echtgenoot via telefoon van zijn broer V.(...) vernomen hebben dat jullie huis bewaakt wordt door leden van ordediensten in opdracht van de president.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoontje T.(...), een medisch attest dd. 19/10/2008 van een ziekenhuis in Sunzhenski district op naam van uw echtgenoot, en een internetartikel."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreest door de ordediensten omwille van de problemen van uw echtgenoot, B.(...) I.(...) (O.V. nr. 6.407.685).

Uw echtgenoot werd ervan beschuldigd betrokken te zijn bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, B.(...) I.(...) (O.V. nr. 6.407.685), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan zijn asielrelaas.

Er werd namelijk vastgesteld dat hij geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten waarover hij onaannemelijk vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Verder heeft hij onvoldoende pogingen ondernomen om hierover alsnog meer informatie te bekomen. Bovendien kon geen geloof gehecht worden aan zijn beweerde reisweg naar België en zijn illegale binnenkomst in de Europese Unie.

Deze beslissing werd bij arrest dd. 03/12/2009 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg kan evenmin enig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in uw land van herkomst vervolging vreest door de ordediensten omwille van de problemen van uw echtgenoot waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag.

Ook aan uw bewering dat jullie woning in Troitskaya nu bewaakt zou worden door de ordediensten in opdracht van de president kan geen geloof gehecht worden.

Wat u betreft kan dus evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde binnenkomst in de Europese Unie via Polen.

U verklaarde dat u in Wit-Rusland in een minibus gestapt bent waarin u achterin zou plaatsgenomen hebben in een ruimte zonder ramen. Met deze minibus zou u vervolgens de grens met Polen zijn overgestoken. U beweerde niet in het bezit te zijn van een reispaspoort en u verklaarde uw intern paspoort afgegeven te hebben aan de smokkelaar toen u in de minibus stapte. U zou onderweg niets gemerkt hebben van enige controle (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 5).

Dergelijke voorstelling van zaken aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen is echter niet geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan alle Poolse grensposten elk voertuig dat de Europese Unie binnenkomt gecontroleerd wordt. De controles verlopen aan alle grensposten op dezelfde manier. De reisdocumenten van alle inzittenden moeten overhandigd worden en van elke inzittende wordt gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Het voertuig zelf wordt ook doorzocht om te controleren op verstekelingen en smokkelwaar. Voor de controles hebben de border guards en de douaniers verschillende technische middelen ter beschikking, onder meer CO2 detectieapparatuur, micro-search, en x-ray scans.

Gezien deze informatie is het bijgevolg niet geloofwaardig te noemen dat u op de door u beschreven wijze als verstekeling achter in een minibus via Polen de Europese Unie zou binnengekomen zijn.

Toen u met deze ongerijmdheid geconfronteerd werd, kon u hiervoor geen enkele verklaring geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 5).

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten, die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt.

Verder kan nog worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de ordediensten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat u na uw vertrek uit Ingoesjetië blijkbaar gewoon onder uw eigen naam per wagen door de Russische Federatie gereisd heeft, terwijl u toch vreesde dat de ordediensten op zoek zouden zijn naar u omdat ze uw echtgenoot niet konden vinden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 6).

U verklaarde zelfs dat de chauffeur van de wagen tijdens een identiteitscontrole door de ordediensten uw intern paspoort getoond heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 8).

Toen de interviewer u daarop vroeg of u dan niet bang was voor die controles, antwoordde u gewoon dat u inderdaad een risico heeft genomen maar dat u geen andere keuze had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 9) wat weinig overtuigend te noemen is.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft.

De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen.

Uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoontje T.(...) bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot het door u voorgelegde medisch attest dd. 19/10/2008 van een ziekenhuis in Sunzhenski district op naam van uw echtgenoot dient te worden opgemerkt dat dit attest reeds werd beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 03/12/2009. Bijkomend kan er nog op gewezen worden dat het medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de precieze feitelijke omstandigheden waarin uw echtgenoot bepaalde verwondingen zou opgelopen hebben.

Het internetartikel aangaande de ontvoering van uw echtgenoot uit jullie woning bevestigt enkel dat deze informatie op het internet gepubliceerd werd. Een internetartikel is echter geen officieel document en is bijgevolg geen bewijs van de feiten die erin vermeld worden. Het artikel kan het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas dus niet herstellen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 14 april 2010 gelden dat haar asielaanvraag een eigen bestaan heeft en dit feit niet mag leiden tot een negatieve beslissing omdat de asielaanvraag van haar echtgenoot werd afgewezen.

Zij voert aan dat het *"bijna nooit"* mogelijk is om bewijzen bij elkaar te krijgen.

Wat haar reisweg naar België betreft, laat verzoekster gelden zij de waarheid heeft verteld en dat zij geen documenten heeft achtergehouden. Zij bevestigt dat zij met haar eigen wagen naar Wit-Rusland is gereisd en verklaart dat zij op haar reisweg *"geluk"* heeft gehad

Verzoekster voert ook aan dat de bestreden beslissing zeer gebrekkig gemotiveerd is.

Volgens haar dient er wel degelijk geloof te worden gehecht aan haar asielrelaas omdat er in eerste instantie een positieve beslissing werd genomen.

Zij vraagt erkend te worden als *"politiek"* vluchteling.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag enkel beroept op de problemen van haar echtgenoot, I. B..

Namelijk, verzoekster ontvluchtte haar land van herkomst (zie het verhoorblad van 1 februari 2010, "Asielrelaas") omdat zij moeilijkheden vreest omwille van haar echtgenoot die door de ordediensten beschuldigd werd van medeplichtigheid aan misdaden door rebellen.

Bij het verhoor op 1 februari 2010 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p. 6) gaf verzoekster trouwens op de vraag *"Had u behalve problemen van uw man ook eigen probleme "* als antwoord "Neen".

De bestreden beslissing verwijst dan ook terecht naar de beslissing van de commissaris-generaal die getroffen werd ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster.

De enkele bevestiging van verzoekster dat zij de waarheid heeft verteld omtrent haar reisweg, is niet bij machte om de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent de controles bij het binnenkomen in de Europese Unie via Polen, te ontkrachten.

In de bestreden beslissing wordt juist verwoord dat uit voormelde informatie blijkt dat gezien de strenge controles aan de grens van de Europese Unie, niet geloofwaardig is dat zoals verzoekster beweert, zij zonder enige controle via Polen de Europese Unie binnengekomen is.

Haar verklaringen dat zij geen reispaspoort had en dat zij haar intern paspoort had afgegeven aan de smokkelaar, zijn in het licht van wat voorafgaat, evenmin geloofwaardig.

Deze vaststellingen keren zich tegen de haar algehele geloofwaardigheid.

Ook de bewering van verzoekster, in een poging om de argument van de commissaris-generaal te weerleggen dat zij niettegenstaande de ordediensten naar haar op zoek waren, per wagen onder eigen naam door de Russische Federatie reisde, dat zij *"geluk"* heeft gehad, wordt door de Raad niet aanvaard.

De stelling van verzoekster dat de commissaris-generaal een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van haar dossier heeft verricht, wordt niet gevolgd. Verzoekster duidt trouwens niet aan op welke punten de commissaris-generaal dienaangaande in gebreke zou zijn gebleven.

Zo verzoekster aanvoert dat *"in eerste instantie wel een positieve beslissing genomen werd en er dus wel degelijk geloof dient gehecht te worden aan het verhaal van verzoeker"*, antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, 1° van voormelde wet van 15 december 1980, de bevoegdheid bezit om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen.

Er is dus geen sprake van dat er *"in eerste instantie wel een positieve beslissing genomen werd"*.

In zoverre verzoekster hiermee zou doelen op een beslissing genomen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek, wijst de Raad er op dat dit een relict betreft van een wetgeving die niet meer van toepassing is. Inderdaad ingevolge artikel 69 van de wet van 15 september 2006 werd de ontvankelijkheidsfase zoals weergegeven in artikel 52 van voormelde wet van 15 december 1980 opgeheven.

De asielprocedure bestaat nu uit twee fases. In de eerste fase wordt de asielaanvraag geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken; er wordt nagegaan of België verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag (Dublinonderzoek) en of de asielaanvraag in overweging kan worden genomen. Pas in de tweede fase wordt de de aanvraag ten gronde onderzocht, door de commissaris-generaal. Het in overweging nemen van de asielaanvraag door de Dienst vreemdelingenzaken bindt aldus in niets de bevoegdheid van de commissaris-generaal.

Uit wat voorafgaat volgt dat aan verzoeksters asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt (zie het verzoekschrift, p. 5) dat de problemen daaromtrent in Rusland, meer bepaald in Ingoesjetïë, *"voor iedereen bekend zijn"*.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b., van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt ook geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Wat de toepassing betreft van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, laat de Raad de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, prevaleren op de aanvoering van verzoekster *“dat de problemen daaromtrent in Rusland, meer bepaald in Ingoesjetië, voor iedereen bekend zijn”* en deelt het oordeel *in de bestreden beslissing dat “De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE